

Flacăra Credinței

Revista parohiei "Nașterea Maicii Domnului" din Lucerna - Horw

Apare cu binecuvântarea Înalț Prea Sfințitului Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Iosif al Europei Occidentale și Meridionale

Decembrie 2014
Anul VII - Nr. 14

Sumar:

- Cuvântul Mitropolitului *Iosif*
- „Fie mie după cuvântul tău!”, *Pr. Dan Moldovan*
- Despre daruri și virtuți, *Ieromonah Savatie Baștovoii*
- Darul vindecării, *Mihaela Ciontu*
- Pe urmele Sfântului Nectarie în Aegina, *Ana-Maria Chițu*
- Beneficiile neașteptate ale rugăciunii, *Simona-Elena Zsold*
- *Dai voință, iei putere - despre rugăciune din Patericul Egiptean*
- Doamne, vorbește-mi, *Simona-Elena Zsold*
- Wie kommt ein Schweizer dazu, orthodox zu werden?, *Eugene Häcki*
- Salutări din România, interviu cu pictorița Maria Mirela Moldor
- Sărbătoare în Biserica Ortodoxă Română din Elveția, *Ana-Maria Chițu*
- Cronica parohiei

HRISTOS – PÂINEA VIEȚII

Scrisoarea pastorală
la Nașterea Domnului

“Cu adevărat Domnul vine întru ale Sale prin nașterea cea uimitoare, ca să unească cu Sine iarăși pe cei ce se înstrăinaseră din desfătarea raiului. Să-L primim pe Dânsul, născându-Se în peșteră.”
(Cântarea a VIII-a, Canonul Înainteprăznuirii Nașterii Domnului)

Preacucernici Părinți,
Iubiți credincioși,

Dăm slavă lui Dumnezeu căci iată putem din nou să fim părtași în Biserică la marea taină a Nașterii după trup a Fiului lui Dumnezeu, a Domnului nostru Iisus Hristos, în peștera devenită grajdul celor necuvântătoare dar și cer în același timp, în cântarea îngerilor. Nașterea minunată a Cuvântului și Fiului lui Dumnezeu astăzi o mărturisim lumii întregi.

Proorocii Vechiului Testament au văzut mai înainte și au vestit lumii taina mântuirii noastre prin Fiul Celui Preaînalt Care Se va naște din Fecioara în Betleemul Iudeii, Mesia Cel așteptat : « Nu va lipsi sceptru din Iuda, nici toiag de cârmuitor din coapsele sale, până ce va veni

Împăciuitorul, Căruia se vor supune popoarele » (Facere 49, 10).

Stăpânitorul și Făcătorul cerului și al pământului, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu vine smerit și neștiut, în taina grajdului necuvântătoarelor și a celor nebăgați în seamă de cei puternici ai lumii, păstori și îngrijitori ai animalelor. Și astăzi vine la fel de smerit și uitat de toți, ca să ne împace cu Cerul și între noi, hrănindu-ne cu hrana nemuririi și a bucuriei veșnice, adică cu Pâinea cea cerească care S-a pogorât din cer. *“Căci pâinea lui Dumnezeu este cea care se pogoară din cer și dă viață lumii... Eu sunt Pâinea vieții; cel ce vine la Mine nu va flămânzi și cel ce va crede în Mine nu va înseta niciodată.”* (Ioan 6, 33 și 35) Blândul

și smeritul Prunc dumnezeiesc, Cu vântul întrupat, Se arată lumii înaintea de toate în iesle, acolo de unde se hrănesc cele necuvântătoare, pentru a Se face nouă celor cuvântători hrană spre creșterea noastră în împărăția cea pregătită pentru noi oamenii. Cei după chipul Lui, adică noi cei căzuți, primim din cer hrana cea mai de mult preț pentru a ne ridica și crește în ceea ce este de neprețuit: Asemănarea cu El și Veșnicia! *“Eu sunt Pâinea vieții... Pâinea care Se pogoară din cer este aceea din Care, dacă mănâncă cineva, nu moare. Eu sunt Pâinea cea vie Care S-a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar Pâinea pe care Eu o voi da pentru viața lumii este trupul Meu... Adevărat, adevărat zic vouă, de nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi.”* (Ioan 6, 48-51 și 53)

Înțelegem din acestea că Hristos este viața noastră însăși, că ne hrănește în același timp cu hrana împăcării și ne împacă cu Cerul și cu pământul, adică cu Dumnezeu, cu noi înșine și cu fratele. Hristos euharistic (din Sfânta Împărtășanie) împăcându-ne, reface în noi și cu noi unitatea în Sine, Dumnezeu-Omul, Cel Care Se dă nouă spre hrană, jertfindu-Se pe Cruce. Unindu-ne cu Părintele Ceresc și înrădăcinând astfel încet-încet în adâncul ființei noastre bucuria de

a trăi veșnic cu Cel de Care ne-am separat prin păcatul pe care, luându-l asupra Sa, ni l-a iertat, ne face curăți și casă sau biserică sfințită a Preasfintei Treimi, Care Se proslăvește întru noi prin El. Prin Trupul și Sângele Lui vărsat pe Cruce, Hristos ne-a spălat păcatul și ne-a vindecat de rănilor păcatului. Sfântul Ignatie Teoforul, la începutul secolului al II-lea, ne spune că Sfânta Împărtășanie este **“medicament al nemuririi, antidot pentru a nu muri, ci a fi vii în Dumnezeu, tratament curățitor”**¹.

Iubiți frați și surori,

Cu Pâine cerească a venit Domnul să ne hrănească la masa Lui cea pământească, adică prin Nașterea în lume după trup. Ne face, prin participarea la Sfânta Împărtășanie, părtași celor pe care nici îngerii nu le pot privi fără să se cutremure, ne spune Sfântul Ioan Gură de Aur: **„Ia seama cu ce cinste te-ai cinstit, de ce masă te îndulcești: de Cel de Care îngerii se cutremură văzându-L și nici nu îndrăznesc să privească fără frică la raza ce iese de acolo. Cu aceasta noi ne hrănim, cu aceasta ne frământăm și ne-am făcut noi ai lui Hristos, un trup și o carne... Care păstor își hrănește oile cu propriile sale mădulare?”**

¹ Ignatie Teoforul, episcopul Siriei, *Către Efeseni*, XX2, în Diacon Ioan I. Ică jr, *Canonul Ortodoxiei. Canonul Apostolic al primelor secole (I)*, Sibiu, Editura Deisis/Stavropoleos, 2008,

Spre aceasta se naște Hristos în lume, ca pomul vieții care odinioară a devenit pentru noi moarte, să odrăslească adevăratul Pom al vieții, Crucea, care va odrăsli la rândul ei pentru noi fructul vieții, Jertfa dragostei de la ieslea din Betleem și până la primirea pe ea a Mirelui sufletului nostru, Care din coasta Sa ne va hrăni în Biserica Sa, poarta raiului, până la sfârșitul veacurilor.

Iubiți frați întru Domnul,

În anul 2014 Sfântul Sinod al Bisericii noastre a ales să fie puse în valoare mai deosebit și aprofundate Sfintele Taine ale Împărtășaniei și ale Spovedaniei, de aceea v-am pus la inimă câteva îndemnuri legate de Sfânta Împărtășanie mai ales și de importanța de a fi atenți și doritori și însetați de a ne uni cu Hristos Domnul prin primirea Trupului și a Sângelui Lui cât mai conștienți și mai cu râvnă. Însă **« să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar; căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind Trupul Domnului, »** (I Cor. 11, 28-29) ne spune Sfântul Apostol Pavel. Adică să nu uităm de starea sufletului nostru, de faptele noastre cele rele, pe care trebuie să le punem cu smerenie la Spovedanie înaintea Domnului Hristos Care ne-a adus iertare prin Jertfa Sa și să primim dezlegare, precum El a

poruncit și a dăruit Sfinților Apostoli: *“Luați Duh Sfânt, cărora veți ierta păcatele se vor ierta, și cărora le veți ține, ținute vor fi”*. (Ioan 20, 22-23)

Prin Sfânta Taină a Spovedaniei sau a Mărturisirii Hristos face ca jertfa Lui pe Cruce să fie lucrătoare în inima și în viața noastră prin pocăință, prin întoarcerea de la faptele rele și alegerea liberă a iubirii lui Dumnezeu și a semenului nostru. Iertarea o primim prin preotul duhovnic și o dăruim la rândul nostru semenilor, însă ea se plinește prin împărtășirea cu Hristos euharistic pe care-L primim la Sfânta Liturghie.

Deci vă îndemn să nu uităm care este piatra pe care este așezată viața noastră creștină: că noi oamenii suntem ridicați din neputința păcatului și a morții și înălțați în slava dumnezeiască prin Jertfa pe Cruce și Învierea Domnului nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel născut în ieslea din Betleem și hrănit cu lapte la sânul Preasfintei Fecioare Maria, ca să ne poată hrăni de la pieptul Său plin de iubire jertfelnică dumnezeiască cu hrana cea dătătoare de viață veșnică. Așa să trăim și să primim în Biserică și să dăruim la rândul nostru dragostea pe care Hristos astăzi o aduce în lume prin nașterea Sa.

Să nu uităm astăzi nici pe cei în suferințe și nevoi, mai ales pe copiii orfani și bolnavi. De aceea, colecta pe care o facem astăzi la Nașterea Dom-

nului, o vom îndrepta către copiii din România și cei din familiile greu încercate din Patriarhia Antiohiei din Siria. Pruncul Iisus născut în iesle să răsplătească ofranda fiecăruia dintre noi.

Binecuvântarea lui Dumnezeu să fie peste voi toți și în noul an!

† Mitropolitul Iosif

„Fie mie după cuvântul tău!”

În perioada premergătoare Nașterii Domnului (învățăm mai degrabă din reclame: luna decembrie - luna cadourilor!) se vorbește mult despre daruri, despre ce aș putea sau ce ar trebui să fac cadou celor dragi ai mei. Desigur, încerc să văd în aceasta expresia unui adevăr, altfel spus, a unei gene dumnezeiești sădită în noi: „*mai fericit este a da decât a lua*” (Fapte 20,35). Și ce primim? Ce „*luăm*”? Un „*mulțumesc*”, un zâmbet, poate o îmbrățișare, mai multă sau mai puțină recunoștință. Cert este că de fiecare dată când dăruim și dăm cu „*inimă bună*”, ne face bine, ne simțim copleșiți de bucurie lăuntrică, simțim binecuvântarea lui Dumnezeu. De ce suntem mai darnici în luna decembrie? Poate pentru că îl sărbătorim pe Sfântul Nicolae și ne gândim la viața lui sau poate pen-

tru că ne amintim de darurile celor trei magi: aur, smirnă și tămâie. Dar și pentru că ne dorim bucurie și pace, cu gândul la evenimentul așteptat din Betleemul Iudeii, când slăvim împreună cu îngerii Nașterea Fiului lui Dumnezeu și spunem: „*Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!*” (Luca 2,14).

Însă de multe ori uităm că cel mai mare dar făcut nouă, tuturor oamenilor, este momentul („*plinirea vremii*” - Gal. 4,4) în care o fecioară din Nazaretul Galileii a spus către îngerul Gabriel: „*Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!*” (Luca 1,38).

Ce frumos! „*Iată roaba Domnului*”. În zilele noastre, mulți oameni, chiar creștini, sunt destul de dușmănoși și refractari față de această formulare folosită în Biserică: „*rob*” sau „*a fi rob*”. De ce să fiu numit rob, când eu îmi doresc să fiu „*liber*”? Însă atenție, există atât de multe robii ale acestei lumi (și nu aș vrea să le enumăr aici) și nu vedem că ne lășăm așa de ușor antrenați în ele, deseori negăsind vreo cale de scăpare...

A fi rob al lui Dumnezeu înseamnă a fi „*innobilat*”, înseamnă a fi „*liber de păcat*”, înseamnă a te lăsa purtat de mrejele iubirii față de El, dar și ale ascultării față de El. Avem infinit mai multe grade de libertate în starea de robie față de Dumnezeu, decât în starea de robie față de păcat. Ne

place să spunem: suntem creștini (am fost botezați) și suntem credincioși. Mai mult: avem cele 10 porunci de la Dumnezeu, avem porunca iubirii...Însă cât de mult ne place să și practicăm aceste porunci? Limitările, împrejurările și robiile din această viață nu vin cauza poruncilor de la Dumnezeu, din cauza dării legii, ci din cauza neascultării, din cauza încălcării poruncilor. De aceea Biserica se roagă *„pentru cei robiți și pentru mântuirea lor...Domnului să ne rugăm.”*

Să privim cu bucurie spre Maica Domnului, ocrotitoarea parohiei noastre, cea care cu multă credință mărturisește: *„Fie mie după cuvântul tău!”* și să vedem în aceasta *„taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută”*, taina Întrupării Fiului lui Dumnezeu. Nașterea nu este decât urmarea firească, naturală, a momentului Bunavestire, atunci când s-a făcut început mântuirii noastre. Să privim cu bucurie și spre dreptul Iosif, cel care fiind încredințat de înger nu a vădit-o pe Maria, ci a lăsat-o în ascuns, tocmai pentru a nu periclita planul lui Dumnezeu din veșnicie.

Să privim cu bucurie spre aproapele nostru și să-i aducem în dar pe Dumnezeu prin colind: *„El făcu lumină. Blândă și senină. Și își trimise Fiul, s-alunge pustiul”*.

Nașterea Domnului să ne fie de folos!

pr. Dan Moldovan

Despre daruri și virtuți

Discuția despre daruri sau talanți trebuie începută prin a zice că darurile nu sînt tot una cu virtuțile. Darurile se împart în daruri înnăscute și daruri dobîndite.

Darurile firești sau înnăscute sînt ceva dat de Dumnezeu, fără vreun efort din partea omului. Astfel, oamenii se nasc frumoși, inteligenți, puternici, sănătoși, abili în artele vizuale sau muzică. Toate acestea sînt daruri firești sau înnăscute și au fost comparate de Hristos cu niște *„talanți”*, o unitate bănească, adică sînt niște credite nerambursabile pe care fiecare om le primește la naștere: unul 5, altul 2, altul 1.

Pe lîngă darurile înnăscute, fiecare om poate accede spre daruri mai presus de fire, care se dau în schimbul lucrării virtuților sau, iarăși, uneori din iconomia Dumnezeiască neștiută de oameni. Între acestea pot fi darul tămăduirilor, al prorociei sau înaintevererii, darul vorbirii în limbi, darul apostolatului și a înțelegerii sensurilor ascunse, darul rugăciunii, al curăției și altele care îl ridică pe om la înălțimea îngerească, făcîndu-l încă din această viață părtaș la bucuria Împărăției lui Dumnezeu.

Toate aceste daruri sînt răsplată a virtuților, precum am zis, dar uneori ele se dau și fără vreun efort anterior, fiind ca o arvună pentru eforturi

viitoare, pe care oamenii nu le văd și nu le cunosc, dar Dumnezeu le-a și răsplătit în atotvederea Sa. Acest înțeles ni l-a făcut cunoscut și Sfântul Siluan Athonitul, care a primit darul rugăciunii, precum mărturisește el însuși, în tinerețe, înainte de a depune vreo nevoiță deosebită, darul fiind o arvună dată de Dumnezeu pentru lucrările lui viitoare.

Tot așa avem mulțime de pilde în Scriptură și Viețile Sfinților din care reiese că o cădere viitoare nu Îl face pe Dumnezeu să-Și oprească darul, astfel că și Iuda s-a bucurat de darul apostoliei și al facerii de minuni, deși bunul Dumnezeu știa dinainte că Iuda va trăda și se va pierde.

Iată de ce darurile, atât cele înnăscute, cât și cele dobândite, nu trebuie să fie niciodată prilej de mândrie. Chiar dacă în majoritatea cazurilor darurile supranaturale sînt răsplată pentru virtuți, totuși aceasta nu este o regulă și oamenii pot fi făcători de minuni sau proroci, fără a fi virtuoși. Despre acest paradox scrie foarte clar Apostolul Pavel în Epistola sa către Corinteni, în care îi mustră pe cei ce au ajuns să se mîndrească cu darurile lor supranaturale și chiar să se certe între ei, învățînd că nici darul de a învia morții, nici acela de a muta munții din loc prin credință, nici prorociile, nimic nu valorează fără dragoste.

La fel este valabilă și viceversa: există foarte mulți oameni virtuoși

care nu se învrednicesc de daruri supranaturale, ceea ce nu doar că nu-i face mai mici decît cei dintîi, ci chiar îi poate ridica din pricina smereniei lor, deoarece lucrează virtuțile fără vreo răsplată, chiar și spirituală, ci fiind mînați de dragoste și nădejde.

Așa cum darurile supranaturale sînt mai înalte decît darurile firești, tot așa și căderea care se face din ele este mai mare decît a celor care nu au ajuns la măsurile de sus. Există, de pildă, o trufie a începătorilor, care se mîndresc cu frumusețea chipului, sonoritatea vocii sau agerimea minții lor, dar există și o fudulie a asceților, care se mîndresc cu postul și rugăciunea lor, dar chiar și cu darul tămăduirilor sau al prorociei. Pentru că, la orice treaptă s-ar afla ascetul pe scara desăvîșirii există și ispita care îl poate doborî. Ultima dintre acestea fiind mîndria, despre care marele ascet și filozof creștin, Sfîntul Ioan Casian, a zis: *„mîndria este patima cea mai cu anevoie de biruit, deoarece este singura patimă care se hrănește din virtuți”*.

Ieromonah Savatie Baștovoii

Preluare www.chisinaulcultural.md

LANSARE DE CARTE SAVATIE BAȘTOVOI

19
decembrie
bucurești
librăria
sophia
18.00

**SINDROMUL
"CESĂFAC"**

Cum să-ți alegi calea în viață
în funcție de darurile pe care
ți le-a dat Dumnezeu

Darul vindecării

Dragii mei,

Încep prin a aduce mulțumire lui Dumnezeu și Sfinților Lui! Am îndrăznit a scrie despre Sfântul Nectarie citindu-i acatistul: *”Pentru a nu fi muștrați ca femeia aceea, chiar de nu avem priceperea de a mărturisi minunile tale, nu vom tăcea a le vorbi altora despre ajutorul care îl dai celor ce se roagă Ție.”*

Cum l-am descoperit pe Sfântul Nectarie? Într-o încercare a vieții mele. După aflarea veștii că am cancer tiroidian, am auzit de la o vecină că avem moaște ale Sfântului Nectarie la Sibiu. Ea m-a îndemnat spunându-mi: «Mergi și te roagă Sfântului Nectarie.» Am ascultat sfatul și am început să merg la slujbă vinerea, când se săvârșea acatistul Sfântului Nectarie în biserița care-i adăpostea moaștele. Într-una din zile, la moaștele sfântului am simțit o mireasmă deosebită. Am simțit în inimă o liniște și pace de nedescris... Am știut din clipa aceea că Dumnezeu m-a ajutat prin mijlocirea Sfântului.

Am citit cărți despre sfântul meu drag, despre viața curată pe care a avut-o. Anastasie (acesta a fost numele de botez al Sfântului) a avut o copilărie grea: foame, frig, singurătate, durere.

Credea cu putere în Dumnezeu. El a scris o scrisoare MĂNTUITORULUI Hristos: ”Hristoase al meu, m-ai întrebat de ce plâng. Mi s-au rupt hainele, mi s-a prăpădit încălțăminte de mi-au ieșit degetele afară și mor de frig. Mi-e foarte frig acum, iarna. M-am dus acasă la stăpânul meu și m-a alungat. Mi-a spus să scriu acasă la ai mei, să-mi trimită ei. Hristoase al meu, de atâta amar de vreme muncesc aici și nu am trimis maicii mele nici un bănuț... Acum ce să mă fac? Cum să o scot la capăt fără haine? Tot muncind s-au rupt. Iartă-mă că te necăjesc. Mă închin Ție și Te iubesc, eu Robul Tau, Anastasie”. Și Dumnezeu i-a primit rugăciunile.

Ce am înțeles din această scrisoare este că Sfântul Nectarie ne învață nu să întrebăm ”de ce, Doamne?” ci să cerem ajutorul Lui. Cu cât sunt mai mari încercările, cu atât trebuie să ne fie mai mare credința.

Încă o întâmplare minunată descrie în viața sfântului este că, deși era director al Școlii Rizario, când a fost nevoie a muncit el în locul unui simplu angajat al școlii. Acesta era bolnav și era în pericol să-și piardă slujba. Fiind sărac și pentru a-l ajuta, mergea sfântul și curăța toaletele școlii în locul lui. O, câtă smerenie, dragoste, simplitate, bunătate. Încuraja și sfătuia așa: Copilul meu, să nu deznădăduiești în clipele dificile ale vieții

tale să zici: Domnul este întărirea mea și scăparea mea și izbăvitorul meu”. Fii Sfinte Nectarie, mare făcător de minuni; îți mulțumesc pentru ajutorul tău. Nu mă voi îndoii niciodată de puterea rugăciunii făcute cu credință și smerenie.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate!
Amin!

Mihaela Ciontu, Horw

Troparul Sfântului Nectarie Taumaturgul

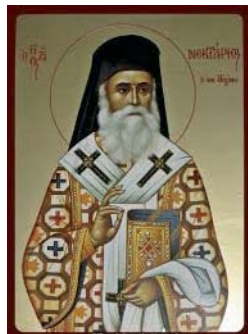
Pe cel născut în Silivria și ocrotitorul Eghinei, pe cel ce s-a arătat în vremurile din urmă prieten adevărat al virtuții, pe Sfântul Ierarh Nectarie să-l cinstim cei credincioși ca pe un dumnezeiesc slujitor al lui Hristos, ce izvorăște bogate tămăduiri celor ce striga cu evlavie: Slavă lui Hristos, Celui ce te-a slăvit! Slavă Celui ce minunat te-a arătat! Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri !

Pe urmele Sfântului Nectarie în Aegina

Cu ajutorul lui Dumnezeu s-a întâmplat să pot pleca în vara aceasta într-o scurtă vacanță în Grecia. Și m-am gândit că dacă tot ajung acolo, să fac o călătorie și spre sfinții dragi

inimii mele: Sfântul Nectarie, Sfântul Efrem cel Nou și Sfântul Ioan Rusul. Am luat binecuvântare și am pornit. Am ajuns cu bine în Grecia și după câteva zile ardeam de nerăbdare să pornesc la drum. Acel drum...

Mă aflam într-o stațiune de pe malul mării, la peste 100 km de Salonic, în Chalchidiki. Deși fusese vreme frumoasă în fiecare zi de când eram acolo, în ziua plecării se anunța ploaie. Părea însă că nu pentru foarte mult timp, după cum spunea prognoza meteo. Dis de dimineață am plecat cu mașina spre Aegina împreună cu nașul

meu. Salonicul ne-a întâmpinat sub o ploaie torențială cum nu mai văzusem de multă vreme. Am trecut cu bine de oraș și am mers mai departe,

prin ploaie, bucurându-ne din când în când de câte un petec de cer senin. Se pare totuși că prognoza a fost înșelătoare - ploaia nu prea voia să se oprească... Drumul se scurgea ușor când pe malul mării, când printre munți. Olimpul era în ceață.

Mai aveam cam 100 de km până la Atena când vedem în zare un nor care pur și simplu se așează pe autostradă: ploua atât de tare încât șoseaua nu se mai vedea printre stropi. Am tras

pe dreapta exact la timp, într-un șir de mașini. Nivelul apei creștea vizibil... Cu ajutorul Sfântului Nectarie am mers mai departe fără incidente, deși fuseseră câteva pe autostradă în timpul ploii. În Atena era deja soare, dar fusese o ploaie teribilă, după cum aveam să aflăm mai târziu de la un părinte care venea de acolo. Am ajuns în portul Pireu, de unde am luat ferryboat-ul spre Aegina. Când am coborât de pe ferry, era înnoțat, ploua ușor și bătea vântul, însă cand am ajuns la mânăstire cerul se limpezise... Ca și inimile noastre, bucuroase că au ajuns la un liman...

Am intrat în bisericuță și am încremenit: înaintea noastră se aflau moaștele Sfântului Nectarie... – nici nu ne venea a crede că a dat Dumnezeu să ajungem pînă aici. Slavă Domnului! Ne-am închinat cu evlavie la Sfintele Moaște - era atîta liniște acolo, încât sufletul ți se lumina instantaneu...

Am ieșit încărcăți de lumină... Am coborât două trepte și am intrat în paraclisul în care a fost înmormântat Sfântul la adormirea sa. Alături de mormânt, de-a stînga și de-a dreapta se puteau vedea două icoane micuțe, una cu Sfântul Fanurie și una cu Sfântul Efrem cel Nou. Ne-am închinat. Am ieșit apoi pe terasa de unde se vedea biserica mare... Am coborât o alee încadrată de bouganvillea de diferite culori... nu mai văzusem până atunci ceva atît de frumos...

Biserica mare este impunătoare și mai tot timpul plină de turiști de toate naționalitățile. Autocarele opresc în curtea mare și pelerinii se strecoară ușor spre biserică. Odată intrați, se îndreaptă spre racla Sfântului așezată într-o încăpere aflată în dreapta altarului. Unii își lipesc urechea de metalul pe care se vede în basorelief fața Sfântului - se spune că uneori Sfântul le vorbește...

La vremea vecerniei am intrat în bisericuța pentru femei, aflată în dreapta celei cu moaștele Sfântului. Cosașii de afară țineau isonul maicilor care cântau înăuntru acatistul și paraclisul Sfântului. Părea că sunt într-o altă lume...

După vecernie am mai stat puțin de vorbă cu ceilalți pelerini care rămâneau peste noapte la mânăstire. Erau mulți români, o familie de sârbi și fiica unui preot ortodox din Congo, studentă la Salonic.

A doua zi, dis de dimineață, ne-am închinat din nou Sfântului și i-am cerut binecuvîntare pentru drum, după care ne-am urcat în mașină și am pornit. Drumul era încântător în lumina dimineții. Aveam ascultare să trimit o vedere din Aegina.

Cumpărasem una de la pangarul mânăstirii, o scrisesem, îi pusesem un timbru luat din vreme, însă îmi făceam griji că nu voi putea să o pun la poștă pe insulă... Și iată-ne pe drumul pe care venisem din port cu o zi înainte, neavând curaj să îi spun nașului că nu am pus vederea la poștă... De cu seară uitasem să le întreb pe măicuțe unde pot găsi o cutie poștală... iar acum nu se vedea nici țipenie... pe cine să întreb? Drumul e blocat în față de un camion, așa că trebuie să găsim altă variantă de a ajunge la ferry-boat... Facem dreapta, apoi stânga ... și... în fața noastră se află galbena cutie poștală... nu-mi venea să cred... Cobor, pun vederea la cutie și nu mă pot abține să nu mă gândesc că dacă urmam drumul pe care am venit ieri spre mânăstire, nu aș fi reușit să îmi fac ascultarea... Un părinte zicea la un moment dat că Dumnezeu nu vine ca să îți mestece în mămăligă... doar că în mărinimia și dragostea lui, Domnul îți scoate înainte o cutie poștală când ai într-adevăr nevoie sau îți trimite înainte o mașină care te depășeste, după care merge muuult mai încet decât tine, fiind nevoit să încetinești și așa să scapi de o amendă... și toate nu pentru noi, păcătoșii, ci pentru rugăciunile celor ce se roagă pentru noi. Lucruri mărunte, la prima vedere, dar care îți amintesc constant prezența lui Dumnezeu la fiecare pas pe care-l faci...

Înima îmi era încă plină de tot ce trăisem la mânăstirea Sfântului Nectarie. Dimineață, la începutul Liturghiei, păsărelele cântau împreună cu maicile spre slava lui Dumnezeu - cu o seară înainte auzisem cosașii... încă nu îmi venea să cred... Auzisem povești despre așa ceva, însă, evident (pentru unii și chiar pentru mine până atunci) credeam că sunt doar povești... Însă acolo toată natura nu făcea decât să fie mijlocul prin care Dumnezeu Creatorul era preamărit...

Am urcat cu greu în ferry-boat-ul către Pireu... aș fi vrut să mai pot sta în bucățița aceea de rai. Dar mi-am făcut curaj - cu ajutorul lui Dumnezeu poate voi mai ajunge pe aici; venise vremea să pornim spre casa Sfântului Efrem cel Nou...

Ana-Maria Chițu, *Luzern*

Beneficiile neașteptate ale rugăciunii - păreri și studii

Rugăciunea face parte din tradiția multor popoare, însă, de multe ori, este folosită doar în situații-limită. În afară de argumentele biblice în favoarea rugăciunii, știința mai oferă și ea câteva motive pentru care aceasta este recomandată.

Dintr-un sondaj al Pew Research din anul 2013, aflăm că peste jumătate dintre americani se roagă în fiecare zi, iar aproximativ 75% dintre ei cred că rugăciunea joacă un rol important în viața lor. Mai mult decât atât, un sondaj efectuat de LifeWay Research a arătat că mai bine de jumătate dintre americani cred că rugăciunea ajută la vindecarea bolilor mintale.

Potrivit unui sondaj realizat în România, aproximativ 61% dintre români, indiferent de confesiunea religioasă de care aparțin, se roagă frecvent, chiar dacă nu merg la biserică.

Motivele pentru care oamenii se roagă sunt cât se poate de diverse, majoritatea acestora fiind de natură biblică. Site-ul psychologytoday.com oferă câteva motive bazate pe știință pentru care rugăciunea poate avea efecte pozitive asupra celor care o practică.

Rugăciunea îmbunătățește autocontrolul. Malte Friese, de la Universitatea Saarland, și Michaela Wänke, de la Universitatea Mannheim, doi psihologi germani, au realizat un studiu prin care au demonstrat că oamenii își pot îmbunătăți autocontrolul cu ajutorul rugăciunii. Alte studii sugerează faptul că rugăciunea ajută la evitarea tentațiilor, cum ar fi alcoolul, ceea ce, de asemenea, presupune o doză mare de autocontrol.

Rugăciunea te face mai sociabil.

De-a lungul timpului, diferiți psihologi, sociologi, antropologi și autorități religioase au stabilit o legătură între religiozitate, înțelegându-se prin aceasta gradul în care o persoană este implicată în activități religioase (printre care și rugăciunea) și un comportament prosocial. Numeroase studii au arătat că persoanele care se roagă sunt mai calme, mai amabile și mai puțin agresive decât cele care nu o fac.

Rugăciunea te ajută să ierți. Psihologul Nathaniel Lambert, de la Universitatea de Stat din Florida, împreună cu colegii săi, a realizat un studiu pentru a observa legătura dintre rugăciunea și disponibilitatea de a ierta. În cadrul acestuia, au făcut două experimente; în primul, li s-a cerut câtorva participanți (bărbați și femei) să se roage pentru partenerul lor, iar altora, doar să-l descrie sau să vorbească despre el. Apoi au măsurat disponibilitatea de a ierta, înțelegând prin aceasta reducerea simțămintelor de ură sau răzbunare și au constatat că toți cei care se rugaseră nutreau mai puține simțăminte negative. Apoi, au realizat un al doilea experiment, în care le-au cerut câtorva participanți să se roage pentru un prieten adevărat, în fiecare zi, timp de patru săptămâni, iar altora să mediteze asupra relației lor și să gândească la lucruri pozitive. Ca și în primul experiment, au constatat că disponibilitatea de a ierta era

mai mare în cazul celor care se rugaseră decât în cazul celorlalți, probabil datorită faptului că rugăciunea ajută și la micșorarea preocupării aproape exclusive pentru sine.

Rugăciunea îți crește încrederea. Un studiu realizat de psihologii Nathaniel M. Lambert, Frank D. Fincham, Dana C. LaVallee și Cicyly W. Brantley, de la Universitatea de Stat din Florida, a arătat că nivelul de încredere în soț, soție, rude, prieteni, crește pe măsură ce crește și activitatea spirituală, în care este inclusă rugăciunea. O posibilă explicație este faptul că rugăciunea te face mai empatic, mai puțin egoist și te apropie de cei pentru care te rogi.

Rugăciunea compensează efectele negative ale stresului. Oamenii de știință au arătat că persoanele care se roagă pentru semenii lor sunt mai puțin vulnerabile la efectele negative ale stresului. Rugăciunea influențează starea minții, te ajută să te relaxezi și, prin urmare, elimină efectele stresului. Mai mult decât atât, rugăciunea reduce în mod considerabil riscul de a suferi de anxietate sau depresie.

Indiferent de nivelul de religiozitate al unei persoane, rugăciunea este la îndemâna oricui, oricând.

Rugăciunea pentru alții este cu adevărat eficientă. Un studiu național, realizat în Statele Unite ale Americii, a relevat că persoanele pentru care s-au rugat semenii lor sunt mai

optimiste cu privire la viitor, chiar și atunci când se confruntă cu boli fizice sau psihice grave sau șomaj.

Doi din trei americani declară că cineva apropiat se roagă pentru ei, potrivit descoperirilor făcute în 2006 de studiul *Portraits of American Life*. Acești adulți declară că rugăciunile îi ajută să fie mai optimiști, dar le oferă și o susținere socială, prin încurajări, completează un studiu recent, ale cărui concluzii au fost publicate în *Journal for the Scientific Study of Religion*.

Iar rezultatele au fost vizibile nu doar în rândul celor credincioși, ci și a persoanelor care nu consideră că sunt religioase. „Probabil că aceștia se gândesc că ajutorul suplimentar din partea prietenilor și a unei forțe superioare nu strică”, arată studiul.

Preluare psychologytoday.com,
Simona -Elena Zsold, *Kriens*

Dai voință, iei putere

Zis-a un batrân: De voiești să trăiești după legea lui Dumnezeu, omule, vei avea ajutor pe Puitorul de Lege. Iar de voiești să nu ascuți poruncile lui Dumnezeu, vei afla pe diavolul ajutând la căderea ta. A zis iarăși: ***Dai voință, iei putere.***

Un frate a întrebat pe un bătrân, zicând: Care este plugăria sufletului, ca să rodească? Și a răspuns bătrânul: Plugăria sufletului este liniștea trupului și rugăciunea trupească cea multă și a nu lua aminte la greșelile oamenilor, ci numai la ale sale. De va petrece omul întru acestea, nu va zăbovi a rodi sufletul lui.

Zis-a un bătrân: Precum este mai mare vederea decât toate simțurile, așa și rugăciunea este mai mare decât faptele bune.

Zis-a un bătrân: Roagă-te blând și lin și să cânti după buna rânduială și cu înțelegere și vei fi ca un pui de vultur, purtându-te în slavă.

Zis-a oarecare din bătrâni că precum nu este cu puțință a-și vedea cineva fața în apă tulbure, așa și sufletul, de nu se va curăți de gândurile cele străine, nu poate să se roage cu mintea.

culegere Ana-Maria Chițu
din *Patericul Egiptean*

Doamne, vorbește-mi!

«Doamne, vorbește-mi! Și o ciocârlie a început să cânte, dar omul nu a auzit. Așa că omul a strigat:

Doamne, vorbește-mi! Și bubuitul tunetului a răsunat de la o margine a cerului la cealaltă, dar omul nu a ascultat.

Omul a privit în jurul său și a spus: Dumnezeuule, dă-mi voie să Te văd! Și o stea a strălucit scânteietoare, dar omul nu a observat-o.

Și omul a strigat:

Doamne, arată-mi o minune! Și o viață s-a născut, dar omul nu a știut.

Așa că omul a strigat cu disperare:

Doamne, atinge-mă ca să știu că ești aici! La care Dumnezeu s-a aplecat și l-a atins pe om, însă omul a dat cu mâna alungând fluturele și și-a văzut mai departe de drum.»

Nu lăsa să-ți scape vreo binecuvântare, numai fiindcă nu o primești în felul în care o aștepți!

Slavă îndelung răbdării Tale,
Doamne, Slavă Ție!

Simona- Elena Zsold, *Kriens*

Wie kommt ein Schweizer dazu, orthodox zu werden?

Über den Rosenkranz ging es zum Jesusgebet und über das Jesusgebet zur Orthodoxie: Durch Beicht und Myronsalbung wurde ich in die Heilige Orthodoxie aufgenommen. In ihr fand ich viel Verlorenes wieder, ganz

besonders Andacht und Ehrfurcht vor den Heiligen Mysterien und die Fülle des Orthodoxen Glaubens ohne abweichende Neuerungen.

Ganz besonders tragen Beicht und Empfang der Heiligen Kommunion unter beiden Gestalten. Die Heiligen Mysterien und die Verehrung der Ikonen vertiefen den Orthodoxen Glauben. Das Gebet für die Verstorbenen lässt uns für diese hoffen. Die Würde der göttlichen Liturgie durchtränkt uns mit Gnade und Ehrfurcht, und sie lässt den Gläubigen in ihrer geordneten Darbringung Zeit und Raum, das vollzogene Mysterium in stillem Gebet zu betrachten. „O nimm mich mir und gib mich ganz zu eigen Dir.“

Eugen Häcki, *Buochs*

Salutări din România, interview cu pictorița Maria Mirela Moldor

Vă mai amintiți expoziția comercială OGA de la Lagnau, din vara aceasta, la care invitată de onoare a fost România?

Mi se făcuse dor de țară, ca dealtfel multora dintre voi, așa că am vizitat și eu expoziția... Acolo am cunoscut o tânără plină de energie, îmbrăcată într-un frumos costum național ro-

mânesc. Mai târziu am zărit-o aplecată asupra unui mini-șevalet: picta pe sticlă o icoană a Maicii Domnului cu Pruncul.

Într-una din lunile trecute am rugat-o să ne împărtășească câte ceva despre ea și despre meșteșugul ei.

Foto: Maica Domnului cu Pruncul Iisus

Unde și cum a început povestea Mirelei Moldor...

M-am născut în Avrig în 6 august 1978 la Maternitatea din Palatul Brukenthal din Avrig – la vremea aceea aveam maternitate în Avrig. În ziua de 6 august sărbătorim Schimbarea la Față a Domnului și mult mai târziu am descoperit însemnătatea acestei sărbători legată de arta picturii icoanelor. Tradiția spune că, în vechime, atunci când un pictor începător era testat de către un maestru iconar, el era pus să picteze icoana Schimbării la Față a Domnului. A reprezenta chipul Fiului lui Dumnezeu în momentul Schimbării la Față este mai mult

decât talentul de a picta chipuri; este aptitudinea sufletească de a simți și reprezenta Lumina.

Povestea mea ca pictoriță de icoane a început în copilărie, pe când mergeam la biserică împreună cu sora mea; bunica noastră, care era mai bisericoasă, ținea cu tot dinadinsul să ne ducă în fiecare dimineață la biserică. Nu eram foarte încântată de asta, însă mi-a fost de învățătură. Am crescut frumos și armonios, cu iubire în suflet față de cele sfinte și cu respect pentru tradiție și pentru spiritualitatea românească. În biserică am cunoscut frumusețea cântecelor și a ritualului bisericesc și în special pe Pr. Radu Constantinescu. Părintele era foarte apropiat de comunitate și avea un discurs impresionant. Predicile lui, în special cele de sâmbătă seara – „orele de religie” la care mergeam împreună cu copiii de pe stradă – reușeau câteodată să ne stâr-

Foto: Sfânta Cuvioasă Parascheva

nească lacrimi de bucurie. Cred că da, de atunci a început povestea mea ...

Ce te-a îndemnat să te apuci de pictat icoane pe sticlă?

A fost un gând răzleț la început – dar, când au venit primele comenzi de icoane pe sticlă, mi-am spus că aș vrea să văd mai des bucuria din ochii celor care le privesc când le primesc cadou. Mi-a plăcut ideea de „cadou - icoană pe sticlă” și eram entuziasmată la gândul că cel care are nume de sfânt poate primi în dar o icoană care întruchipează sfântul al cărui nume îl poartă. Mai apoi am descoperit că icoanele mele aduc bucurie.

Adevăratul motiv a fost însă iubirea pentru icoana tradițională și tehnica veche de pictură pe sticlă – în dorința mea de a nu lăsa să dispară această artă căutam modele vechi, le copiam și mai apoi le reproduceam. Acum am o colecție impresionantă de cărți și imagini cu și despre icoana pe sticlă din Transilvania și despre tehnicile folosite de iconari în trecut.

Care a fost prima icoană pictată de tine?

Prima mea icoană a fost o „Fecioara Maria cu pruncul Iisus”. Am pictat această icoană la Clubul Elevilor din Avrig împreună cu Pușa Vintilă, căreia îi mulțumesc de fiecare dată pentru că m-a învățat foarte bine ceea ce ea știa despre această tehnică. Din păcate nu mai știu cui am dăruit-o și nu am nici

o amintire despre ea, nu știu unde este. Mi-ar fi plăcut să o mai am.

Cum te pregătești înainte de a picta o icoană?

În mod normal, înainte de a picta o icoană este nevoie de post și rugăciune – nu reușesc întotdeauna să le fac atât cât îmi doresc, însă încerc să postesc cât de mult pot. De obicei încep cu o rugăciune – există una specială pentru pictorii de icoane. Nu pictez dacă sunt supărată sau agitată și nici în gălăgie. Pictez la lumina zilei și foarte rar la lumină artificială. În timp ce pictez ascult muzică psaltică, de obicei acatisul sfântului pe care îl pictez, ascult radio Trinitas ori las televizorul pe TV Trinitas pentru că au emisiuni interesante. Câteodată, în timp ce pictez, mai ascult cărți audio. Îmi petrec foarte mult timp la masa de pictură, așa că încerc să recuperez lipsa timpului pentru citit cu cărțile audio.

Foto: Plângerea Maicii Domnului cu chindeu

Cum alegi icoanele pe care le pictezi?

Eu prefer să pictez pe sticlă icoana tradițională; când pregătesc o expoziție vreau să fie autentic executată și caut modele de icoane vechi, mai rar întâlnite — depinde de tema expoziției. Dar pentru că cei care îmi comandă vor „sfinți frumoși” pictez și la comandă, cu ceea ce îmi trimite clientul sau îi propun eu o icoană bizantină ortodoxă. [...]

Ce este pentru tine icoana?

Pentru mine **icoana este un extraordinar dar de la Dumnezeu** și prin prisma faptului că mi s-a permis să o pictez dar și pentru că El ne-a dăruit acest „instrument”, „telefon”, această „linie directă” cu divinitatea. Este obiectul care înfrumusețează o cameră și din punct de vedere estetic și care, așezat la loc de cinste, pune în lumină misterul infinit al satului românesc, pentru a fi contemplat. [...]

Am văzut că participi la multe evenimente în afara țării. Ce spun românii de pe acolo cărora le aduci în dar un strop de Românie?

Am ieșit mai puțin din țară cu icoana pe sticlă, însă, atunci când am făcut-o, am purtat cu mândrie portul avrigenesc. Românii aflați afară sunt foarte bucuroși la vederea costumului popular, a obiectelor țesute și a icoanelor pe sticlă. Este mai evidentă iubirea de tradiție și glie la cei plecați din țară... din cauza dorului poate... Și

noi cei care am rămas în țară avem iubire de tradiție dar, pentru că suntem aici tot timpul, ne permitem luxul de a trece aproape indiferenți în drumul nostru pe lângă aceste valori.

Nu știu dacă este bine dar eu mă hrănesc cu entuziasmul românilor plecați din țară cu care mă întâlnesc în străinătate, tocmai pentru că în România nu întâlnești la tot pasul oameni atât de entuziași la vederea costumului popular, atât de emoționați. Sunt foarte mândri românii cu care mă întâlnesc – sunt mândri de portul popular și mă felicită că îl port și în treabă din ce zonă sunt și unde stau, sunt foarte prietenoși. Nu știu de ce se spune că românii nu sunt uniți în afara țării pentru că eu nu am simțit așa. [...]

Câteva cuvinte pentru românii din Elveția, pe care i-ai întâlnit în această vară la expoziția de la Langnau...

Eu am fost foarte impresionată de călătoria mea în Elveția, cu tot ce a însemnat ea. Cei pe care i-am cunoscut în Langnau sunt români care au venit (unii de foarte departe) ca să viziteze standul românesc. M-am simțit foarte bine alături de ei, mai ales că cu câțiva dintre ei am și gustat bucate românești și am povestit mai pe îndelete. Le mulțumesc pentru prezență, pentru că au făcut acest sacrificiu de a veni să ne viziteze, unii dintre ei chiar și de mai multe ori în acele 10

zile de târg. Pentru mine, faptul că au venit să ne vadă a însemnat enorm. Vă mulțumesc și sper să ne revedem cât mai curând!

Cu drag,
Maria Mirela Moldor, *România*

Sărbătoare în Biserica Ortodoxă Română din Elveția

De curând am participat la două evenimente importante pentru Biserica noastră.

Anul acesta, de Sfântul Andrei, Biserica din Basel a împlinit 10 ani de existență. Cu această ocazie IPS Iosif a sfințit iconostasul bisericii în prezența credincioșilor și a soborului de preoți. Îi mulțumim din inimă părintelui Laurențiu Precup pentru primirea călduroasă și pentru că a împărtășit cu noi bucuria sa și a enoriașilor săi.

De Sfântul Nicolae, la serbarea hramului Bisericii din Zurich, am fost martorii unui eveniment mai puțin obișnuit în Biserica noastră, aici, în Elveția: hirotonirea unui preot.

După cum spunea părintele Romică Enoiu, parohul Bisericii din Zurich, acest eveniment a avut loc pentru prima dată în Elveția Centrală. A fost o mare bucurie pentru toată parohia faptul că după 13 ani de existență a parohiei unul dintre credincioși s-a învrednicit de o așa de mare chemare. Astfel, Părintele Bogdan Mereu a fost hirotonit de către IPS Iosif și se pregătește să preia parohia din Chur, lipsită de ceva vreme de păstor. Îi dorim să îi dea Dumnezeu sănătate și putere să pună în practică harul primit.

Slavă Lui Dumnezeu pentru toate!
Amin!

a consemnat Ana-Maria Chițu

Cronica parohiei :

- Prezența la week-endul duhovnicesc de la Grolley (30-31 august 2014), unde a fost invitat părintele Melchisedec de la Mănăstirea Lupșa, județul Alba;

- Serbarea Hramului parohiei noastre: Nașterea Maicii Domnului (pe 7 septembrie), împreună cu părintele Micu Radu și părintele diacon Timotei;

- Prezența la hramul parohiilor din Fribourg (de Sf. Dumitru), Neuchatel (Sf. Nectarie), Basel (Sf. Andrei) și Zürich (Sf. Nicolae);

- Taina Sf. Botez pentru Iordănoaia Ștefan, fiul lui Ion și al Mirelei, pe data de 24 august 2014, având ca nași pe Ada și Dan Paul;

- Taina Sf. Botez pentru Stanley Hess, pe data de 8 noiembrie 2014;

- Taina Sf. Botez pentru Nandrea Maxim, fiul lui Marian și al lui Vedrana, pe data de 6 decembrie 2014, având ca nași pe Zoran și pe Anna Ivanovic;

- Taina Sf. Botez pentru Colf Maria-Ecaterina, fiica lui David și a Danei, pe data de 14 decembrie 2014, având ca nași pe Iulian și pe Alina Ionas;

- Taina Sf. Botez pentru Liam Cristian Türkyilmaz, fiul lui Cristian Ianu și al Leilei Türkyilmaz, pe data de 14 decembrie 2014, având nași familia părintelui Dan Moldovan;

- Concert de colinde organizat pe data de 7 decembrie 2014 de parohia noastră împreună cu Parohia Sf. Nicolae Zurich și AREI Lucerna. A cântat corul „Ciprian Porumbescu” din Suceava, condus de Pr. Lucian Pablan Popescu.

A consemnat pr. Dan Moldovan

Parohia ortodoxă „Nașterea Maicii Domnului”

Pr. Dan Moldovan

Tel.: 078 631 57 23

Adresa poștală:

Postfach 14219, 6000 Luzern 14

Locul de rugăciune:

Capela „Steinmattli”

Bodenmattstrasse 2, 6048 Horw, Luzern

(intersecția Bodenmattstrasse cu Grisigenstrasse)

Coordonate GPS: 47.014260, 8.301935

Programul slujbelor

Sâmbăta

19:30 - Vecernia

Duminica

09:45 - Utrenia

10:15 - Sfânta Liturghie

Programul actualizat al slujbelor pentru sărbătorile din timpul săptămânii este anunțat la biserică și actualizat pe site-ul parohiei:

www.biserica-luzern.ch

Așteptăm impresiile dumneavoastră și materialele pe care le doriți publicate în revistă prin e-mail: biserica.luzern@gmail.com

Dorim să mulțumim pe această cale tuturor celor care sprijină în mod constant Biserica și în mod special parohia noastră. Ajutorul benevol și susținerea dumneavoastră voluntară sunt o contribuție enormă pentru întărirea vieții comunitare la Lucerna precum și pentru continuitatea rugăciunilor comunitare care se săvârșesc. Nu numai noi profităm de aceasta, ci și generațiile care ne vor urma nouă. Este păcat să ne privăm atât pe noi înșine cât și pe copiii noștri de un drept elementar: acela de a cunoaște și trăi autentic credința și spiritualitatea propriului neam.

Să binecuvinteze Dumnezeu toată jertfa făcută cu dragoste!

Ajutorul dumneavoastră pentru susținerea parohiei:

Rum. Orth. Kirchgemeinde

Zentralschweiz

Postfach 14219

6000 Luzern 14

IBAN: CH51 0077 8010 0658 2950 4